

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa Stowarzyszenia (...) w W.
przeciwko V. Spółce Akcyjnej w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 stycznia 2014 r.,
na skutek dwóch skarg kasacyjnych - strony powodowej i strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 listopada 2012 r., sygn. akt I ACa (...),

I. odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania;

**II. znosi pomiędzy stronami koszty postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 20 listopada 2012 r. oddalający apelację powoda Stowarzyszenia (...) w W. i pozwanego V. S.A. w G. od wyroku Sądu Okręgowego w E., którym powództwo zostało częściowo uwzględnione, zaskarżyły skargą kasacyjną obie strony. Jako podstawy przyjęcia skargi do rozpoznania powód powołał art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2, i 4 k.p.c., a pozwany - art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów

budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje w wyniku oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wszechstronnie już wyjaśniono, na czym polega właściwe uzasadnienie wniosku w odniesieniu do każdej z tych przyczyn.

W wypadku powołania się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. konieczne jest precyzyjne sformułowanie konkretnego problemu prawnego i powołanie przepisów prawnych, na tle których powstało, zaprezentowanie argumentacji przekonującej o istnieniu rozbieżnych ocen prawnych i świadczącej o poważnych trudnościach w rozwiązaniu tego zagadnienia oraz wskazanie, dlaczego jest ono istotne (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.).

Skuteczne powołanie się na przyczynę przyjęcia skargi wymienioną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania, w drodze właściwej argumentacji prawnej, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne dotyczące konkretnego przepisu prawa oraz przekonującej, że przepis ten nie doczekał się wykładni albo że na jego tle ujawniła się rozbieżność w judykaturze, którą należy wykazać przez przytoczenie konkretnych rozbieżnych orzeczeń (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2011 r., IV CSK 234/11, niepubl., i orzeczenia tam powołane).

Uzasadnienie wniosku opartego na twierdzeniu o oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wymaga powołania argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia i podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego

z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z dnia 14 stycznia 2014 r., IV CSK 428/13, niepubl.).

Powód powołał się na trzy przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania, lecz uzasadnienie żadnej z nich nie odpowiada przedstawionym wymaganiom, a tym samym nie przekonuje o istnieniu podstaw do przyjęcia skargi.

Skarżący nie sformułował zagadnienia prawnego ani nie przedstawił wymaganej argumentacji jurydycznej, gdyż nie może tak zostać zakwalifikowane ograniczenie się do postawienia pytań - i to bez odniesienia do konkretnych przepisów prawa - jedynie poprzedzonych ogólnymi uwagami na temat ich doniosłości.

Powołując się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. powód nie wymienił żadnych orzeczeń świadczących o rozbieżnościach w orzecznictwie sądów (a tylko taka rozbieżność, nie zaś spór w doktrynie, jest objęta tym przepisem), ani nie przedstawił wątpliwości interpretacyjnych na tle konkretnych przepisów, ograniczając się do ich zbiorczego wyliczenia, opatrzonego ogólną uwagą o „zasadniczym” znaczeniu ich wykładni.

Nie jest też obojętne, że w podstawowych kwestiach sygnalizowanych przez powoda Sąd Najwyższy zajął stanowisko w wydanym w niniejszej sprawie wyroku z dnia 3 stycznia 2007 r., IV CSK 303/06, które to stanowisko zostało podtrzymane w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2008 r., III CZP 57/08 (OSNC 2009, nr 5, poz. 64).

Powołanie się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zostało pozostawione bez jakiegokolwiek uzasadnienia.

Z tych względów Sąd Najwyższy, nie stwierdziwszy przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania, przyjęcia jej odmówił (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O wystąpieniu przyczyn przyjęcia swojej skargi nie przekonał też pozwany.

Rozstrzygnięcie „zagadnienia” wymaganej formy umowy licencji niewyłącznej jest, po pierwsze, zbędne z tej przyczyny, że nie jest to kwestia wywołująca poważne wątpliwości prawne, a po drugie - bezprzedmiotowe z tego powodu,

iż w sprawie w sposób wiążący ustalono, że nie doszło pomiędzy stronami do zawarcia umowy w sposób dorozumiany.

„Stosowanie art. 79 ust. 1 prawa autorskiego w świetle art. 5 k.c.” nie wywołuje w judykaturze rozbieżności wymagających wyjaśnienia w niniejszej sprawie. Powołanie klauzuli generalnej zawartej w art. 5 k.c. zawsze wymaga uwzględnienia konkretnych okoliczności danego przypadku. Wbrew twierdzeniom skarżącego, we wskazanych przezeń judykatach (wyroki z dnia 19 grudnia 2006 r., V CSK 396/06, niepubl., z dnia 11 sierpnia 2011 r., I CSK 633/11, OSNC i z dnia 21 października 2011 r., IV CSK 133/11, OSNC 2012, nr 5, poz. 62), Sąd Najwyższy nie przesądził niedopuszczalności zastosowania art. 5 k.c. w obronie przeciw roszczeniu odszkodowawczemu, opartemu na art. 79 ust. 1 Pr. aut. W kontekście tych i dalszych wymienionych w skardze orzeczeń, znaczenie wyroku w niniejszej sprawie nie wykraczałoby poza kolejną wypowiedź dotyczącą charakteru tego odszkodowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia także skargi pozwanego. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono stosownie do art. 100 w zw. z art. 398²¹ i 391 § 1 zd. 1 k.p.c.

jw